

Ifjúságunk elhelyezkedési problémája

Az ifjúság legnagyobb problémája elhelyezkedés az életben. A tanulóévek elmúltával az érettségi után, vagy az iparos és kereskedő pályára készülő ifjúságnál a felszabadulás után az élet már kezdetben nagy megpróbáltatás elé állítja a mai fiatalságot. Kivétel nélkül minden pályán túlsuffoltság észlelhető. Innen van az, hogy biztos megélhetést nyújtó pályát választani szinte lehetetlen, mert előre kísért a mai társadalom rákfenéje: a munkanélküliség. A külföldön olyan nagyon hangoztatott pályakutató intézetek sem váltak be, mert ahol ezen intézetek fennállanak, talán még nagyobb a munkanélküliség, mint ahol ezek nincsenek. Ezeket az intézeteket tisztán a munkanélküliség hozta létre és eredményes munkát lehetetlen velük elérni, mert az ifjúság elhelyezkedési problémája más gazdasági okokkal függ össze. Ha a gazdasági bajok vagy az annyira hangoztatott krízis megszűnik, úgy ezen pályakutató intézetek is önmaguktól elsorvadnak.

Általában mindenütt ma az ifjúságnak legnehezebb problémája az elhelyezkedés. Hatványozottan nehezebb azonban az egyes országokban élő kisebbségi ifjúság elhelyezkedési lehetősége. Minden állam a közhivatalokban természetesen szívesebben alkalmazza az államalkotó többséget képező, saját nemzetiségű ifjúságát, mint a kisebbséghez tartozó idegen ajkú ifjúságot. Ezek után szinte természetesen a kisebbségi ifjúság elhelyezkedése a szabad pályák felé orientálódik. Ezen nehézségek talán még jobban megedzik az ifjúság energiáját és az ebből származó hihetetlen akarattal kedvező elhelyezkedést is ki tudnak verekedni maguknak.

Világos, hogy átlagos tudás és szorgalom mellett elhelyezkedni a mai időkben nagyon nehéz, szinte lehetetlen. A boldogulás egyedi útja minél több tudás és rendkívül akarni akarás.

A kisebbségi ifjúságnak kötelessége az állandó tanulás és ismereteik állandó fejlesztése, hogy a létért való küzdelemben megfelelő pozíciót tudjanak kiverekedni maguknak és ezt meg is tudják tartani. Figyelembe veendő, hogy a következő generációnak még több tudás, illetőleg nagyobb képzettségre lesz szüksége hogy elhelyezkedni tudjon, amivel feltétlen rendelkezni is fog s a részünkről idővel kivívott pozíciót csak úgy tudjuk megtartani, ha állandóan képezzük magunkat, mert a haladás, az emberi tudás szédületes

tempóban rohan, ami az embert a létért való küzdelemben hihetetlen erő kifejtésre kényszeríti. Ezek után önmagától felvetődik a kérdés, hogy mihez is fogjunk, melyik pályát válasszuk, hogy a munka társadalmában magunknak jövőt biztosítsunk. Az orvos és ügyvédi pálya a tömegek elhelyezkedésére nem alkalmas és így ezen pálya nem túlszűfolttság miatt, mert túlszűfolttság mindenütt van, de a tömegek elhelyezésére való tekintettel számításba nem igen jöhet.

A mezőgazdaság, mint foglalkozási ág racionális gazdálkodással kifizető, de tőkehiány (földbirtok) miatt a mai ifjúság részére csak azoknál jöhet számításba, kiknek saját földbirtokuk van.

Tömegek elhelyezése tekintetében csak a kereskedelemmel párosult iparnak van. Ezt a két foglalkozási ágat eddig külön-külön osztályozták, de a mai nagy gazdasági versengés a kettőt egyes szakmákkal szinte egyesítette. Ma már mindenki előtt tisztán látható, hogy az iparos árúit kedvezőbben értékesíteni csak kereskedői fogásokkal tudja. Ha az iparos bármilyen jó árút is készít, haszonnal árúit értékesíteni csak úgy tudja, ha jó kereskedő is. Ez az ipar mindkét fajánál, úgy a kisiparnál, mint a gyáriparnál feltalálható. A kisiparos az általa készített árúkat vásárról-vásárra hordja értékesíteni, ami már kereskedelem, mert az ipar hatáskörébe csak az árúk elkészítése tartozna, míg más városokban való árusítása már a kereskedelem hatáskörébe tartozik. A nagyipar helyzete majdnem ugyanez csak az a különbség, hogy a nagyipar az egyes városokban elárusítóhelyek felállításával tisztán kereskedői üzlettel alakul át. Közvetve kerül érintkezésbe a fogyasztóval, tehát a kereskedelmet kizárja. Bármennyire is tiltakoznak ez ellen a tisztán kereskedelmi foglalkozásúak, ezen fejlődési folyamatot megállítani nem lehet és így a kereskedelem egyes faja lassú sorvadásnak indul.

A termelés fokozása, csökkentése, továbbá az árkalkuláció pontos ismerete a kereslet és a kínálat alkalmával előálló helyzetek pillanatnyi felismerése jellemzi a képzett iparost és kereskedőt. Ezek helyes felismerése és alkalmazása nagyobb képzettséget igényel, miért is ma már boldogulni csak az átlagon felül képzett iparosok és kereskedők tudnak.

Eljön az az idő, amikor az iparos és kereskedő pályához a tanoncévek előtt érettségit követelnek. Jelenleg a szülők gyengén tanuló fiaikat avval ijesztik, hogy „fiam, ha nem tanulsz, inas lesz belőled.” Ezen szavaknak legtöbbször nincs és nem is lehet meg a kívánt hatásuk, hisz a mai ifjúság világosan látja, hogy bár az ipar és kereskedelem pangása mellett is sok kereskedő és iparos sokkal jobb helyzetben van, mint a rendkívül nehéz viszonyok között élő tisztviselő. Magántisztviselőkről van szó, mert állami és egyéb közhivatalokban a kisebbségi ifjúságnak a helyzete még nehezebb. Az iparral párosult kereskedelem fénykorát akkor fogja élni, ha ehhez a pályához is magasabb iskolai képzettséget követelnek, mert a szellemileg kevésbé képzett iparos és kereskedő a

C. F.: Ifjúságunk elhelyezkedési problémája

képzettebb generációval a versenyt felvenni nem fogja tudni. Ebben a korban a szülők majd azt fogják mondani gyengén tanuló vagy tanulni egyáltalán nem akaró gyermekeiknek: „fiam, ha nem tanulsz, inas sem lehet belőled.”

Az ipar és kereskedelem is válsággal küzd, ennek dacára láthatunk országokban iparosokat és kereskedőket, akik eredményes munkát produkálnak, ami szintén több tudás és ezzel párosult nagyobb ambícióra vezethető vissza. Az ipart háromféleképpen osztályozzák: házi, kis és nagy, illetőleg gyáriparra. A háziipar már majdnem teljesen elsovadt, úgy hogy a termelésben jelentős tényezőként nem szerepel. Ma már úgyszólván csak a kis és nagy, illetőleg gyáriparról lehet beszélni. Ezen egy termelési ág is óriási harcban áll egymással és a kisipar kilátástalan harca a szemünk előtt játszódik le. Ahogy a kisipar elsovasztotta a háziipart, ugyanúgy a kisipart is megöli a nagyobb tőkével rendelkező olcsóbban termelő gyáripar, mivel minden idők természeti törvénye, hogy az erősebb felfalja a gyengébbet.

Ezekután mindenki önkénytelenül felteszi önmagának a kérdést, hogy minek menjen el iparosnak, amikor gyáros mindjárt nem lehet belőle. A dolog nem olyan kilátástalan, mert a gyáriparnak a kisipart magába olvasztó törekvése lassan történik és mire a kisipar a háziipar sorsára jut, az átalakulásnak ez időtartama alatt, még néhány generáció a kisiparból fog élni. Úgy a gyáriparnál, mint a kereskedelmi vállalatoknál megfelelő iskolai képzettséggel tisztviselőnek is szívesebben alkalmazzák a szakmát kitanult ifjúságot, mert kielégítő eredményes munkát csak megfelelő iskolai képzettséggel párosult szakképzetiségű tisztviselőktől lehet várni.

Kimondottan jó kisiparosra még hosszú évszázadokig szükség van, mert a kisipar mindenkor az egyén, míg a gyáripar a tömeg izlését, illetőleg szükségletét tartja szem előtt. Azonkívül a tanult, képzett kisiparos a gyáriparnál mindig könnyebben elhelyezkedhet, mint a kevésbé képzett. Hangsúlyozom, hogy csak képzett iparos és kereskedő tud csak megfelelő elhelyezkedést találni, mert az átlagon felüli, az átlagos munkások, ha el is helyezkednek, úgy létminimum alatti munkabért tudnak csak elérni és tisztán ezekből alakul a munkanélküliek légója is.

Az ipar és kereskedelem az a két foglalkozási ág, ahol minden ország kisebbségi ifjúsága megfelelő tudás és ambíció mellett elhelyezkedést tud magának biztosítani, mert ezeknél a foglalkozási ágaknál jön a nemzetiségi kérdés legkevésbé tekintetbe. Azért legkevésbé, mert a tőke nem ismer országhatárokat, nemzetiséget, mert mindenkor nemzetiségre való tekintet nélkül a legjobb munkásokat alkalmazza és oda vonul, hol legjobban biztonságban érzi magát és hol kereseti lehetőségek vannak.

Minden ország kisebbségi ifjúsága részére az ipar és kereskedelem nyitva áll, hol tőke nélkül is, de csak tudás és ambíció által jövőt biztosíthatnak maguknak.

C. F.